

Con Yêu Thú Này Ta Muốn

Contents

Con Yêu Thú Này Ta Muốn	1
1. Chương 1: Con Yêu Thú Tiến Vào Cửa	1
2. Chương 2: Con Yêu Thú Tiến Vào Viện	4
3. Chương 3: Con Yêu Thú Tiến Vào Nhà	7
4. Chương 4: Con Yêu Thú Tiến Vào Trong Lòng	10
5. Chương 5: Con Yêu Thú Tiến Vào Linh Hồn	12
6. Chương 6: Con Yêu Thú Trong Sinh Mệnh	14
7. Chương 7: Phiên Ngoại Kỳ Lân – Yêu Thú Những Năm Qua	15

Con Yêu Thú Này Ta Muốn

Giới thiệu

Nội dung: cường cường, thiên tác chi hòa, xuyên việt thời khôngNhân vật: Dung Diễn, Kỳ LânHắn x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-yeu-thu-nay-ta-muon>

1. Chương 1: Con Yêu Thú Tiến Vào Cửa

Trong thạch thất mộc mạc cổ xưa, người ngồi xếp bằng tựa như bạch ngọc mở to mắt, trong mắt tinh quang đại thịnh, một lát sau tinh quang thu lại, trong con ngươi đen nhánh chỉ còn lại một mảnh ôn nhuận.

Dung Diễn bấm pháp quyết triệt tụ linh trận cùng phòng ngự trận trong phòng, phất tay nâng lên cửa đá nặng nề.

Các đồ tôn, môn chủ ta rút cuộc đi ra, chiến một trận với hàng xóm, không bao giờ sợ yêu thú Cửu Hoang chạy đến tạt một phát chết ta nữa?

Mấy bạch y nhân thoát nhìn cao lớn vây quanh khắp núi đồi bên ngoài.

Xảy, xảy ra chuyện gì?

Chớ sợ, chớ sợ, môn chủ ta hiện tại là Độ kiếp kỳ, tuy nói không tính toán phi thăng, đối phó nhiều Kim đan kỳ như vậy, môn chủ ta cũng có thể trốn khụ khụ khụ.....

Làm cái gì a! Bể quan một lần, môn phái của yem đã bị người phá rồi sao? Lão tử cần báo thù không? Hay chạy trốn chết quan trọng hơn....

Dung Diễn đề khí, bay nhanh ra bên ngoài.

“Cung nghênh tôn tổ xuất quan!!”

Dung Diễn thiếu chút nữa đau sốc hông ngã xuống, vội vàng ổn định thân hình đứng giữa không trung.

Một đại thúc Hóa thần kì đẹp trai mặc áo trắng viền vàng thêu chữ triện tiến lên nhìn Dung Diễn, cất cao giọng nói: “Cung nghênh sư thúc tổ xuất quan.”

Ế ế? Hắn trước khi xuất quan chỉ là một thái sư thúc thôi, bây giờ sao trực tiếp biến thành sư thúc tổ vậy?

Dung Diễn cao lãnh — trên thực tế là chưa phản ứng kịp mà đứng giữa không trung, “Người là thể hệ môn hạ của vị trưởng lão chữ Dung?”

“Hồi sư thúc tổ, Liên Dân là môn hạ đệ tử đời thứ năm của Dung Thiện trưởng lão, đương nhiệm môn chủ của Hồng Lô môn Nếu sư thúc tổ nghĩ muốn đảm nhiệm môn chủ, Liên Dân tự nhiên chấp tay nhường lại.” Liên Dân khiêm nhường.

“Không cần, người đã làm tốt, vậy tiếp tục đi, không cần bận khoăn ta.” Dung Diễn đáp. Muốn hắn đến quản lý môn phái phải làm xã giao kinh doanh lập mưu kế gì đó, hắn làm không được.

Dung Diễn rốt cục cảm thấy cúi đầu quá khó khăn, nhẹ nhàng hạ xuống.

“Vâng, sư thúc tổ.” Sau khi Liên Dân nhìn thấy hình dáng Dung Diễn một bộ kích động kiểu tộc truy tinh (hâm mộ idol), thấy Dung Diễn có phần không nói gì, “Sư, sư thúc tổ, thỉnh, mời theo Liên Dân, môn nội đã an bài chỗ ở.”

Dung Diễn từ chối cho ý kiến gặt đầu, cùng Liên Dân bay về phía sơn môn của phái Hồng Lô.

Dung Diễn bay qua một mảnh kiến trúc, nội tâm cảm khái, hắn bể quan một lần, mấy đỉnh núi này đột nhiên xuất hiện nhiều kiến trúc to lớn như vậy, này đó là của môn phái nào, mấy môn phái đó có quan hệ tốt với phái Hồng Lô không?

Cuối cùng hai người dừng lại dưới một miếu thờ, a bảy, cửa đá với hoành phi thanh khiết cao năm mươi thước.

Dung Diễn sờ sờ cây cột. Không ngẩng đầu thật đúng là không biết phía trên còn có một tấm biển, còn tưởng rằng đây chỉ có hai cái cột vươn tận trời chứ.

“Sư thúc tổ mời vào trong. Mặt sau này chính là giới bi của phái Hồng Lô chúng ta. Ghi lại môn quy của phái Hồng Lô chúng ta.”

Dung Diễn tùy ý nhìn xem gặt đầu, “Không tệ.”

“Phía trước là đại điện Hồng Lô, đãi khách nghị sự đều ở chỗ này.”

“Ngọn núi sau đại điện kia là thiền viện, bên trái là Hành Nho các, các tu sĩ cao giai ở đây đọc sách trao đổi tìm hiểu. Bên phải là Dục Trác các, các đệ tử đệ giai ở đây đọc sách tự tập thỉnh giảng. Trung gian là Luyện kiếm bình, bình khí tu tập kiếm thuật đều tại chỗ này.”

Dung Diễn nhìn đại điện ghen ứ không nói gì. Móa nó, cả một đỉnh núi đã bị các người dùng làm một cái đại điện, “Các người nghị sự chẳng lẽ là người cả phái cùng nhau sao?”

“Sư thúc tổ sở liệu không sai. Tăng sáng các đệ tử đều phải tập trung trước đại điện, dựa theo cao đệ giai diễn tập kiếm pháp kiếm trận. Môn chủ cùng các trưởng lão không có việc phải tự thân đến quan sát, sau khi diễn tập, có việc thì gọi, không việc thì tan, sư thúc tổ có tu vi địa vị tôn kính, tự nhiên không cần tuân theo lễ này.”

Dung Diễn: sao lại như lãnh đạo phát biểu trong ngày hội thể thao của trường học vậy.

“Phía sau nữa của ngọn núi kia là Cẩm Thụ các, tất cả tàng thư của môn phái đều ở chỗ này, đệ tử môn phái nếu có chút lòng xuất môn tìm học ghi lại cũng sao chép một phần phân theo cao đê giai đặt tại nơi này.....”

Dung Diễn đứng cạnh cửa một bên nghe một bên đánh giá, tại tiểu lâm viên bên cạnh cửa lớn nhìn thấy một tượng đá màu đen có sừng mang vảy nằm trong bụi cỏ, không, không phải tượng đá, là vật sống.

Lực chú ý của Liên Dận cũng tại nơi này, liền cười giải thích: “Đó là Kỳ Lân chúng đệ tử bắt được từ Cửu Hoang. Kỳ Lân là thú của diêm lạnh, ít đả thương người, thích hợp với không khí phái ta, lại là một trong các yêu thú cường đại nhất, liền giam giữ nó để bảo hộ phái chúng ta, cũng cung cấp cho nó một chỗ có thể tu luyện tốt.” Lại than, “Từ một kiếp ngàn năm trước, bộ tộc yêu thú đã xuống dốc, thần lực giảm đi, ngay cả tu luyện cũng khó hơn bình thường gấp trăm lần, lại thêm những hạng người cứ thấy cái mình thích lại không từ thủ đoạn đánh giết lấy tài liệu, nay đã không còn một phần.....”

Đầu óc Dung Diễn ông một tiếng, “Từ từ.....người nói, ngàn năm?”

“Đúng vậy, sư thúc tổ, từ ngài bế quan đến nay đã có ngàn năm.”

Dung Diễn ngây ngây dại dại được Liên Dận lĩnh đến viện đã an bài cho hắn.

Hắn đây là.....tiết tấu người trong núi sâu không hề hay biết, thế gian đã trải ngàn năm a. Trong lúc hắn bế quan đã bỏ lỡ ngàn năm kịch biến, Cửu Hoang đại nạn, yêu thú xuống dốc, môn phái từ từ quật khởi, nhảy một cái liền trở thành tôn tổ của đệ nhất môn phái, một chút đều không có cảm giác chân thật được không? Nay thật sự không thể trách năng lực tiếp nhận của hắn quá kém!

Mới vừa quen thuộc một chút thế giới này, lập tức phải lật đổ tam quan tức khắc trùng kiến.....ha hã.

Dung Diễn buồn bực quyết định ngủ một giấc trấn an một chút tâm linh không quá kiên cường của bản thân.

Hôm sau.

Dung Diễn làm bữa sáng, lúc mở cửa ra nghênh đón nắng sớm.

“Éc!” Dung Diễn hoảng sợ nhìn sinh vật màu đen ghé vào trước bụi trúc trong viện kia.

Không một chút phòng bị, cũng không một chút chú ý, người cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt của ta, khiến ta kinh hách.....

“Tôn thượng mạnh khỏe, Liên Hàm vẫn an sư thúc tổ.” Thanh niên áo trắng hoa văn bạc không hề có cảm giác tồn tại vãi chào Dung Diễn.

Dung Diễn khụ một cái, nói với thanh niên tất cung tất kính trước cửa: “Kỳ Lân này sao lại ở trong viện của ta?”

“Sư huynh thấy sư thúc tổ có chút hứng thú đối với con thú này liền bảo ta sáng sớm đưa đến.” Liên Hàm đáp.

“Liên Dận?” Dung Diễn nhú mày, đang muốn bảo Liên Hàm mang con yêu thú này đi, ngẫm lại cảm thấy có chút tịch mịch, hắn không cần người hầu hạ, đồ phải có người kinh sợ do trong chớp mắt được giao cho hầu hạ một tôn tổ cao cao tại thượng không thể chạm như vậy, chỉ là trong viện không ai cũng quá quanh quệ, yêu thú này mặc dù thoát nhìn có chút đáng sợ, bị trận liên (dây xích có khắc pháp trận) xuyên qua cũng không thể đả thương người, lưu lại cũng không sao.

“Vâng, đúng là y.” Liên Hàm đáp lời.

Dung Diễn khoát tay, “Thay ta cảm ơn y, cũng vất vả người.”

Liên Hàm nhất thời kích động nói: “Không dám. Sư thúc tổ nếu có gì phân phó cứ nói cho ta biết.”

Dung Diễn nghĩ nghĩ, không có gì đặc biệt muốn phân phó, liền cho y đi, “Người đi làm chuyện của người đi.”

“Vâng, Liên Hàm cáo lui.”

Dung Diễm nhìn Liên Hàm ra sân hóa thành một đạo lưu quang, sau đó đối diện với Kỳ Lân đang nhắm mắt quỳ rạp trên mặt đất, cùng một động tác như lúc mới gặp cũng không biết nói gì cho phải. Thật không biết khi nó lại đây là cái dạng gì, cũng là như vậy sao? Dung Diễm có chút buồn cười.

Dung Diễm ăn điểm tâm, từ trên giá sách lấy ra một quyển Niên đại lịch sử tu tiên của đại lục xem.

Bên trong có chút tối, Dung Diễm nhìn một chút liền dời đến hành lang ngoài cửa dựa vào cây cột xem.

Đình viện kiểu Nhật, trúc tùng, hồng phong, oa thạch (đá hình ếch), dụng cụ truyền nước bằng trúc, dòng suối nhỏ với đá cuội thoát nhìn phong phú lại tĩnh lặng. Chắc sợ quấy rầy sự yên lặng của hắc, dưới ống trúc có chèn thêm vải, lúc ống trúc đầy hạ xuống không có một tiếng “cạch” thanh thúy.

Dung Diễm cảm thấy thập phần im lặng, im lặng tựa hồ cả thế giới chỉ còn lại hắc. Lấy lại tinh thần nhìn Kỳ Lân tu luyện không ngừng trong viện, đã là Hợp thể kỳ, tu vi cũng không kém Hóa thần kỳ, trong lòng cảm thán cảnh còn người mất. Lúc trước một con yêu thú Kim đan kỳ đủ để tiêu diệt mười bảy mươi tám tu sĩ nhân loại cùng cấp, yêu thú Hợp thể kỳ trừ phi là tiên nhân, nếu không không ai động được, hiện giờ....

Đệ tử nội môn từng rất kinh hoàng bất an e sợ trời giáng tai họa bất ngờ biến tình buộc chặt như còn tại hôm qua, hiện nay không còn một gương mặt quen thuộc.

Thật sự bỏ lỡ rất nhiều. Bỏ lỡ đến nỗi hắc cảm thấy chính mình đứng ở nơi này là một sai lầm.

Dung Diễm nghĩ nghĩ, không ngờ ngủ mất.

2. Chương 2: Con Yêu Thú Tiến Vào Viện

Dung Diễm không nghĩ đến sẽ làm một giấc mộng như vậy.

Một người toàn thân hắc y ngồi trên đài cao bị gió thổi đến lảo lộn, uy thế mười phần, tứ chi bị xiềng xích trời buộc, thấy không rõ mặt, lại ẩn ẩn có bi tráng cùng bất đắc dĩ của anh hùng mất lộ.

Chiến hỏa tiêu yên (lửa chiến tranh khói thuốc súng), tựa hồ không ảnh hưởng đến người này, vị trí của y an bình lại ngăn cách với xung quanh, tựa hồ bị nhốt vào lồng giam.

Sự vật xung quanh qua lại lại gây sức ép thể nào hoàn toàn không ảnh hưởng đến y. Chiến hỏa không thể khiến y khiếp sợ nao núng. Y ngồi chỗ kia, giống như kẻ tù tội, vĩnh viễn.

Dung Diễm mở mắt tỉnh lại, kinh ngạc trong chớp lát, quay đầu thở dài với Kỳ Lân trong viện, xoay người không nói gì đi vào.

Ngày qua như nước chảy, so hiện đại, so ngàn năm trước, không có gì bất đồng, Dung Diễm cả ngày đọc sách, pha trà, dâng hương, chơi nhạc khí, làm chút món ăn, thần thái này, tựa như chí sĩ phong lưu thời Ngụy Tấn. Hắc cũng không có tự giác của tiên nhân, không thích dùng linh thức chân lực, tựa người thường chuyện gì cũng tự thân mà làm.

Dung Diễm vốn học đầu bếp, cái loại ước lượng từng thìa này, sau lại cảm thấy quá mệt mỏi, muốn đi học thi chứng nhận làm bánh kem. Không biết do hắc nhìn không có tính xâm lược hay là do khí tràng, sau khi mở quán kết bạn với rất nhiều hồng nhan khuê mật cái loại có chút học thức nhã hứng thanh tao, mỗi ngày thảo luận với hắc cái gì trà đạo hương đạo, làm hại hắc không thể không đi tìm tài liệu đọc, sau các nàng dứt khoát đem đạo cụ đến đây tiến hành trao đổi, cuối cùng ma xui quỷ khiến hắc cứ nhiên thích một cô nàng phổ thông thoát nhìn không thực dụng lại học đòi văn vẻ gì đó.

Hương trà nhẹ nhàng hòa với chất cỏ cây ngọt ngào như có như không, đây là hương vị vốn có mà lại kéo dài không tan trên người Dung Diễm.

Hai chân tùy ý gập lại, Dung Diễm ngồi dựa vào cái cột ở hành lang cầm trong tay một chén trà lật xem một cuốn sách, bên cạnh là một đĩa bích ngọc cao, Dung Diễm vô ý thức lấy một khối điểm tâm đang định đưa

vào miệng, chợt có sở cảm, đảo mắt nhìn đến Kỳ Lân khịt khịt mũi. Mỉm cười, Dung Diễm bưng điểm tâm lên, chậm chậm đi đến trước mặt Kỳ Lân ngồi xồm xuống, “Người có thể ăn thức ăn con người ăn sao?”

Đây là câu đối thoại đầu tiên giữa một người một thú từ lúc cùng một chỗ đến nay.

Kỳ Lân phút chốc mở đôi mắt to như nắm tay lúc Dung Diễm đến gần.

Dung Diễm đầu tiên bị đôi mắt đột nhiên tròn to của Kỳ Lân làm cho hoảng sợ, sau đó lại bị con người sâu sắc màu trà kia hấp dẫn, chỉ thấy thời gian cả vạn năm đều nằm trong đó.

Dung Diễm bất giác xoa má Kỳ Lân, bị cảm giác lạnh lẽo làm bừng tỉnh, sau đó rút tay lại, có chút kinh ngạc cười rộ lên, không để ý đứng dậy, nhanh nhẹn rời đi.

Dung Diễm ngày hôm sau làm cháo thịt gà cùng một mâm sushi, mở cửa liền phát hiện mâm bày trước của sạch sẽ sáng bóng. Dung Diễm có chút kinh ngạc, còn tưởng rằng Kỳ Lân sẽ không ăn chứ, người này thật ra rất lễ phép, quả nhiên không hổ là thú thú (thú mang điềm lạnh) có linh trí sao?

Dung Diễm rất cao hứng liền đem sushi mới vừa làm thưởng cho Kỳ Lân.

Kỳ Lân cũng không kiêng dè Dung Diễm, vươn lưỡi cuốn thức ăn trên đĩa rồi dùng cái mũi đẩy đẩy chén đĩa về phía Dung Diễm.

Từ nay về sau Dung Diễm có thể nói thêm một thực khách.

Kỳ Lân quả thật mà nói là một sủng vật im lặng nhất dễ nuôi nhất, cho nó bao nhiêu nó liền ăn bấy nhiêu, có cái gì ăn cái đó, không cho nó ăn liền im lặng nằm úp sấp cũng không kêu không nhìn Dung Diễm, tựa như lúc trước.

Dung Diễm đoán Kỳ Lân cũng là không để ý, chén đĩa quá nhỏ, thức ăn quá ít, nó cũng chỉ ăn để lấy hương vị, tuy nói nguyên liệu nấu ăn đều là linh thực linh thú, lại như giọt nước so với biển rộng.

Dung Diễm từ trước không dưỡng sủng vật, ngại phiền toái lại sợ sau khi dưỡng ra tình cảm thì chết, thương tâm. Dạng như bây giờ thật tốt.

Ngày hôm đó có mấy người trẻ người khinh dạ lúc ẩn lúc hiện ở cửa viện.

Dung Diễm không phải lão quái không làm gì thích đóng cửa người rảnh rồi chớ gần, cửa viện cho đến bây giờ là không đóng, trận pháp phòng ngừa mấy đệ tử đệ giai xâm nhập trên cửa đã bị hấn bỏ. Mấy đứa nhóc này không biết có lý do gì.

“Vào đi.” Dung Diễm chậm rãi nói.

Mấy nhóc một bộ như bị bắt tại trận, cúi đầu đi vào xếp thành hàng trước cửa.

Dung Diễm thấy buồn cười, hay chính mình thoát nhìn không gần người?

“Làm sao vậy? Đến chỗ này của ta có chuyện gì?”

Mấy đứa nhóc nghe được chủ nhân nói chuyện ngữ khí ôn hòa, lấp bắp trả lời đồng thời không khỏi trộm ngẩng đầu nhìn, “Uhmhhh, chúng ta nghe nói nơi này có một tôn tổ mới đến có chút tò mò cho nên.....” Đứa nhóc nhìn thấy Dung Diễm bỗng nhiên nói không ra lời.

“A nha! Cái con này sao lại ở đây! Ta nói nhiều ngày diễn tập buổi sáng như thế nào không thấy, nguyên lai là ở trong này hả?” Một đứa nhóc khác đột nhiên chỉ vào Kỳ Lân kêu to.

Kỳ Lân từ khi mấy đứa nhóc vào cửa có nhìn thoáng qua sau đó nhắm mắt lại.

Lại có một đứa sống chết kéo tay áo đứa nhóc đột nhiên kêu to.

Dung Diễm cũng không so đo, cười nói: “Vậy hiện giờ các người nhìn thấy rồi?” Cũng không biết là người nào.

Mấy nhóc phản ứng lại, khúm núm liên tục gật đầu.

“Chỗ này cách Tư Quà điện rất gần, không biết các người.....?”

“Ai nha! Ta bỗng nhiên nhớ đến chúng ta còn có việc, vị tôn tổ này chúng ta sau này còn gặp lại!” Đứa nhỏ dẫn đầu nhảy dựng lên lôi kéo những đứa khác bỏ chạy.

Mấy nhóc kia do dự đùn đùn đẩy đẩy chạy đi.

Trong viện an tĩnh lại, im lặng đến có chút tịch mịch.

Dung Diễm híp mắt nhìn về phía chân trời, nhẹ giọng hỏi: “Kỳ Lân, ngươi có thể nói sao?”

Kỳ Lân mở mắt ra, con mắt chuyển động đến chỗ Dung Diễm, không tiếng động.

Dung Diễm nhìn bàn tay phải trên đầu gối của chính mình nhẹ nắm, ngón tay thon dài xinh đẹp phí công nắm lấy không khí, dưới ánh mặt trời đẹp đến kinh tâm động phách, “.....Bắt không được.”

Thoạt nhìn có chút cô độc.

“Thu tấn (thăng cấp mùa thu) của phái Hồng Lô nhanh đến.” Dung Diễm gồi lên cánh tay chính mình nằm xuống, thông thả mà tùy tiện.

Thu tấn là cuộc tỷ thí năng lực của đệ tử nhập môn từ đệ giai lên cao giai, có ba hạng được, pháp, khí, lấy không tổn thương mạng người làm điểm mấu chốt, lại có người tài giỏi đức hạnh ngầm kiểm tra, các trưởng lão sư thúc sư bá xem tâm tính ngộ tính hoặc tư chất mà bắt lấy hạt mầm hợp ý nhập vào môn hạ.

Dung Diễm nhàn rồi quá nhàn rồi, lên tiếng bảo Liên Dận không cần giống trống khua chiêng bại lộ thân phận bản thân, ẩn thân thành một đệ tử tầm thường ở một bên quan sát.

Trong lúc Thu tấn diễn luyện buổi sáng tạm dừng. Người tu hành tu tích cốc, không thể tích cốc cũng có ích cốc đan điền bụng mỗi ngày. Thu tấn không phân biệt ngày đêm. Ba ngày, tất cả các đệ tử có khả năng thăng tiến đều đánh xong.

Bỗng một đệ tử từ bên ngoài chạy đến truyền lời bên tai Liên Dận.

Liên Dận nghe xong lại nhìn về phía hắc.

Dung Diễm không hiểu ra sao.

Thu tấn kết thúc, Dung Diễm trở về viện —a, viện này gọi là Thanh Nhã Uyển, lúc này mới nhìn thấy.

Trên mặt Dung Diễm có chút buồn cười, dựa vào cái cột ở hành lang nhớ lại thật lâu, đợi trần ai lạc định (bụi trần rơi hết = ý chỉ chuyện đã đến hồi kết thúc)thì mở miệng, nói với Kỳ Lân đã ba ngày chưa gặp lại vẫn bất động như núi: “Ngươi hẳn là chưa thấy qua Thu tấn của phái Hồng Lô đi.”

Kỳ Lân lù lù bất động.

Dung Diễm cười cười, chọn hai ba chuyện thú vị kể cho nó. Hắc giảng giải đến tinh thần hưng phấn, thanh âm như châu ngọc chạm nhau, ngữ khí lại khôi hài khúc chiết, mỗi khi nói xong một đoạn chiến đấu cuối cùng sẽ tổng kết ngắn gọn sâu sắc về hậu chiến.

Kỳ Lân từ từ nhắm hai mắt tựa như ngủ.

Dung Diễm tự nói đến hăng say, cũng không để ý Kỳ Lân rốt cuộc có nghe hay không, thoạt nhìn hẳn tự mình kể cho chính mình cũng có chút thú vị.

“Đúng rồi. Bên cạnh cái kia gọi Công phái gì gì đó, a, Công Nghi phái đại đệ tử phản bội ôm vợ gã lại đây muốn đổi nội đan của ngươi.” Dung Diễm nói.

Kỳ Lân phút chốc mở mắt.

“Ngươi đoán coi gã nói thế nào?” Dung Diễm tự đùa nghịch vạt áo, “Nguyện dâng trăm vạn linh thạch đổi nội đan. Chắc, ta bây giờ còn nhiều linh thạch mà, muốn mấy thứ kia để làm gì?”

Thế nhưng hiện tại linh thạch linh mạch khan hiếm, trăm vạn linh thạch phỏng chừng cũng là toàn bộ người nọ có thể lấy ra.

“Sau gã còn nói lấy mạng đền bù. Ta nơi này mạng người còn nhiều lắm, muốn mạng của gã làm chi?”

“Ta nói yêu đan không trị được nội thương không trị được thận suy ngay cả bệnh thương hàn cũng không trị được, người dùng yêu đan trị cho nàng không phải muốn nàng sớm chút nổ tan xác mà chết sao? Gã còn không tin, nói chúng ta không coi trọng mạng người ngược lại che chở một yêu thú.”

“Ta nói, đây không phải đương nhiên sao? Người cũng không phải môn phái của chúng ta, không che chở môn phái chúng ta lại đi che chở người sao? Ta liền lừa gã vào môn phái chúng ta sửa phòng ở sửa lộ. Hắc, kết quả chỉ một viên Phục linh đan của tiểu cô nương vừa mới tấn chức liền chữa trị xong thương của vợ gã.” Dung Diễm thản nhiên đi vào bên trong, cho kết luận, “Cho nên nói, không văn hóa, toàn bị người lừa gạt.”

Ánh mắt Kỳ Lân vẫn luôn dõi theo đến khi hắn tiến vào bên trong mới thu hồi.

3. Chương 3: Con Yêu Thú Tiến Vào Nhà

Chắc do hai ngày trước không ngủ nhịp sinh học bị rối loạn, đêm nay Dung Diễm có chút ngủ không được, liền đứng lên ra ngoài hóng gió. Trong viện không muối không sâu hương cây cỏ thanh lương thực thích hợp hóng mát.

Dung Diễm hôm nay quên đóng cửa trong, không nghĩ trở mình lại không ngủ được, xem ánh trăng bên ngoài không tệ liền lười biếng nhẹ nhàng ra cửa, đến cửa mới phát hiện Kỳ Lân không thấy trong viện, thay vào đó là một nam tử tóc ngắn màu đen đứng trong đình đưa lưng về phía hắn ngửa đầu hấp thu ánh trăng, lưng rộng, thắt lưng mạnh khỏe chân dài.

Dung Diễm có chút kinh ngạc, lại cảm thấy được có nguyên do bên trong. Kỳ Lân này đã sớm trưởng thành, có năng lực biến hóa, chỉ là bị bắt đến suốt ngày khóa lại như mèo như chó, tự nhiên khuất nhục, lúc này mới chỉ hiện thú hình, suốt ngày nằm úp sấp không để ý người khác.

Dung Diễm lại nhìn thân thể Kỳ Lân vài lần, trên mặt có chút nóng lên, lúc này mới nhớ đến thẹn thùng, hắn vốn thích nam nhân. Thăm nghĩ đáng người Kỳ Lân không khỏi quá tốt. Nam nhân chịu sự hấp dẫn của đáng người rất nặng, nếu bộ đáng Kỳ Lân không xấu, Dung Diễm thật ra có chút nghĩ nhìn khắp mọi nơi.

Ai, phỏng chừng chỉ là vọng tưởng. Nam tử thích nam nhân quá ít, đa số đều là bản thân để ý, người khác cũng không nhìn mình a. Dung Diễm âm thầm bóp chết tâm tư chính mình, lặng lẽ lướt trở về.

Sau Thu tấn chính là lập đông, thời tiết đột nhiên chuyển lạnh, một ngày so với một ngày càng lạnh hơn.

Dung Diễm cùng Kỳ Lân vẫn ôn hòa ở chung, không có thân thiết hơn so với lúc trước.

Hôm nay tỉnh lại, Dung Diễm nhìn bên ngoài bóng xám lả tả tuôn rơi, giặt mình, hóa ra tuyết đã rơi. Nguy rồi! Kỳ Lân! Dung Diễm bình bịch chạy ra cửa.

Chợt nhớ đến, Kỳ Lân đã Hợp thể kì, đáng ra không nên sợ này đó mới phải, Dung hợp kì bình thường đều hiểu được bấm pháp quyết tránh mưa, chân lực của Kỳ Lân tự thân tuần hoàn bảo hộ nó mới đúng.

Dung Diễm chân trần giẫm lên tuyết dày cả thước, lòng bàn chân tự sinh phòng hộ, cách ly Dung Diễm cùng tuyết dưới chân lướt nhẹ trên nền tuyết.

Nghĩ đến rốt cuộc tuyết rơi, để Kỳ Lân một mực ở bên ngoài có chút không phúc hậu, Dung Diễm liền muốn để Kỳ Lân tiến vào. Chỉ là Dung Diễm nhìn đến một núi tuyết lớn không động tĩnh liền cảm thấy có chút kỳ quái, “Kỳ Lân?”

Không hề động tĩnh.

Dung Diễm phất tay cuốn hết tuyết trên người Kỳ Lân để lộ ra cả thân hình khổng lồ của nó, “Kỳ Lân?”

Trên người Kỳ Lân kết một tầng băng giáp phản quang, trên lông mi đều là băng, cái mũi cũng không thở ra nhiệt khí.

Tâm Dung Diễn lạnh đi, vội vàng đẩy đẩy đầu Kỳ Lân, “Kỳ Lân người làm sao vậy? Người không sao chứ? Người.....Người còn sống không?”

Kỳ Lân không chút phản ứng, cả người đều cứng ngắc.

Dung Diễn luống cuống, nâng thân mình Kỳ Lân, một chưởng phá vỡ phòng ngự trên cửa, mang vào bên trong, làm tan lớp băng bên ngoài thân nó. Bên trong có trận pháp ổn định nhiệt độ.

“Kỳ Lân, nguoi tỉnh, người nếu chưa chết thì tỉnh lại a.....” Dung Diễn rất cục nhỏ đến dùng linh thức xem xét, phát giác yêu đan trong cơ thể Kỳ Lân còn vận chuyển không ngừng mới yên lòng, chỉ là Kỳ Lân thủy chung bất tỉnh khiến trong lòng hắn lo lắng sốt ruột mười phần.

Phương pháp tu luyện lộ tuyến của yêu tu và nhân tu không giống nhau, Dung Diễn không dám tùy tiện truyền chân lực chỉ sợ chính mình ngược lại hại nó, chỉ lấy thân mình ấm áp của bản thân ôm lấy Kỳ Lân, không ngừng kêu gọi bên tai.

Không biết qua bao lâu, lỗ tai Kỳ Lân giật giật. Dung Diễn chú ý đến, mừng rỡ, “Kỳ Lân, người tỉnh, cảm giác thế nào?”

Kỳ Lân mở đôi mắt to như nắm tay, quay đầu nhìn hắn.

Dung Diễn nhẹ lòng, lại tức giận, “Người không phải có thể phun lửa gọi sấm sao? Như thế nào lại để chính mình đông thành như vậy?”

Kỳ Lân hóa thành hình người vẫy bên ngoài theo pháp lực hóa thành một thân hắc y, lúc này nghiêng người nằm trên mặt đất bị Dung Diễn ép đến không thể đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh, “Ngô vừa rồi là ngũ đông.” Thanh âm từ tính mười phần.

Trên mặt Dung Diễn nhất thời nóng hổi, ý thức được chính mình còn nằm trên thân người ta vội vàng nhảy dựng lên tiến vào phòng đóng chặt cửa.

Dung Diễn chỉ cảm thấy, bản thân quả thật làm quá rồi.

Tuy nói như thế, Dung Diễn lại lưu luyến nháy mắt ngón tay chạm vào da lưng bóng loáng ấm áp của Kỳ Lân.

Hắn nhìn thấy mặt Kỳ Lân. Đó là khuôn mặt đặt trong đám người chỉ có thể nói bình thường, đặt trong quân đội chính là có chất nam nhân. Ba vết sẹo trên má phải không biết lưu lại khi nào, hiện chỉ còn vết trắng có phần nổi bật, một vết xuyên qua đuôi mắt kéo thẳng đến má, một vết nằm dưới mí mắt khoảng ba tấc thiếu chút nữa hủy luôn con mắt kia, một vết chỉ có một tấc lệch hướng mũi.

Vết sẹo tràn ngập dã tính. Gọi cảm.

Dung Diễn tìm đập không thể ức chế nhanh hơn, hô hấp ồ ồ.

Hắn phát giác bản thân đem Kỳ Lân vào thật là tự tìm khổ ăn.

Nhưng hiện tại chẳng lẽ hắn lại đuổi y đi ra sao?

Dung Diễn ngủ một đêm trong phòng, ngày hôm sau khó khăn lắm mới có dũng khí đối mặt với Kỳ Lân.

Hai người ngồi đối diện ở bàn thấp.

Dung Diễn đun nước pha trà, động tác lưu loát ưu mỹ, ngón tay gầy cổ tay trắng, thật là cảnh đẹp ý vui, cuối cùng đem một ly trà đẩy về hướng Kỳ Lân.

Kỳ Lân cũng không khách khí, cầm chén uống, uống xong rồi cũng không nói uống được không, cũng không lấy một ly nữa. Có lẽ y căn bản không biết khách khí là cái loại hành vi gì đi. Cũng tốt, Dung Diễn nơi này cũng không thích nổi bộ dạng như vậy.

Chờ Kỳ Lân uống xong Dung Diễn mới mở miệng, “Thích không?”

Kỳ Lân nhìn chén trà gật đầu đáp: “Thích.”

Dung Diễm cũng gật đầu, sắc mặt lại treo lên một chút hồng. Hắn muốn nói, ta biết ngươi là con Kỳ Lân Cửu Hoang đã bại bảy phái liên thủ kia, khi đó ta có đến xem; hắn muốn nói khi đó ngươi cường đại đến lợi hại, ta hiện nay cũng là cường giả thế gian ít có, ngươi có nguyện ý theo ta hay không, ta có thể mở xiềng xích cho ngươi. Nhưng hắn chỉ nói: “Ngươi về sau pha trà cho ta đi.”

Kỳ Lân gật đầu, như là y trời sinh không biết cự tuyệt. Dung Diễm nhìn bộ dạng nhu thuận kia của y thiếu chút nữa xúc động hỏi y có nguyện ý cùng chính mình kết thành đạo侶 hay không. Chỉ là hắn mạnh mẽ áp chế lại.

Người này không giống hắn như vậy.

Nói không chừng ngay cả đạo侶 là cái gì y cũng không rõ ràng đâu.

Cùng ngày Dung Diễm liền hỏi Liên Dân phương pháp tháo bỏ xiềng xích.

Bỏ xiềng xích rồi Kỳ Lân cũng chỉ như vậy, thoát nhìn vẻ mặt kém vui, không có sức sống gì.

Dung Diễm lại cảm thấy như vậy thật ngẫu nhiên rất nhu thuận.

Quá mức đáng yêu.

Nam nhân thành thật nghe lời theo lời Dung Diễm một lần lại một lần học pha trà.

Dung Diễm vốn muốn cầm tay chỉ dạy, như vậy cũng có thể tiếp xúc thân mật một chút, lại cảm thấy tự mình tìm phiền não, bản thân không chừng sẽ thất thần, lại luyến tiếc bỏ qua vẻ mặt động tác của Kỳ Lân, nên đành thôi.

Kỳ Lân không phải đệ tử cực có ngộ tính gì, lại là đệ tử thật sự nghiêm túc, mỗi một động tác đều lộ ra sự nghiêm túc.

Thời điểm Dung Diễm tiếp nhận chén trà từ tay Kỳ Lân, hoảng hốt cảm thấy độ ấm này là của Kỳ Lân, trong nước trà tựa hồ có hương vị của Kỳ Lân, ngược lại cảm không được hương vị của tự nước trà. Đây đương nhiên là hắn nghĩ nhiều.

Dung Diễm lại dần dần khôi phục cuộc sống quen thuộc dĩ vãng, chỉ là mỗi ngày làm đều là phần hai người. Kỳ Lân khôi phục hình người tổng khiến hắn khó có thể xem nhẹ. Dung Diễm một mặt trong lòng cảm thấy phiền toái, một mặt lại có chút khoái hoạt.

Ỗ lan thính phong tuyết (Dựa vào hàng hiên nghe gió tuyết).

Dung Diễm tựa đầu vào cột xem tuyết. Không khí thấm lạnh.

Trên vai chột nặng.

Dung Diễm phát giác trên người thêm một tấm áo choàng, ngoài ý muốn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Kỳ Lân. Đây là có qua có lại sao? Hắn không sợ lạnh, Kỳ Lân lại không biết chống lạnh, y lúc này mới cố ý thêm áo cho hắn sao. Thế nhưng Dung Diễm sẽ không nói, chỉ cười cảm ơn, xong kéo Kỳ Lân cùng ngồi xuống — nếu không bảo y ngồi, y có thể đứng nguyên một ngày.

Tay Kỳ Lân dày rộng, lại lạnh lẽo. Dung Diễm cũng liền vẫn nắm.

Dung Diễm quay đầu nhìn y.

Hay nước trà thật sự dưỡng người, mắt Kỳ Lân lúc đầu là màu trà đậm đà thâm thúy không ánh sáng, hiện tại thoát nhìn thật rực rỡ. Màu trà tươi sáng thoát nhìn ấm áp hợp lòng người.

Tuyết đều hạ xuống, mượn cơn gió vui đùa xoay tròn chạy đông chạy tây, cuối cùng trở thành một mảnh trắng xóa trên mặt đất, cuối cùng tìm không thấy được.

Không bao lâu, Dung Diễm có chút mệt nhọc, liền nâng tay áo, vươn tay đem đầu Kỳ Lân ấn đến trong ngực. Tay áo dài rộng rãi nhẹ nhàng hạ xuống, che phủ cả thân hình Kỳ Lân.

Trong viện thật rất lạnh, chỉ có trên người Dung Diễm là ấm áp, mang theo vị chất của trà cùng hương vị cỏ cây ấm áp.

Hương vị ẩm áp nhất trong ngày đông.

4. Chương 4: Con Yêu Thú Tiến Vào Trong Lòng

Đông cần ba tháng, nhưng Dung Diễm người này cũng hiểu được bản thân nên đi ra ngoài hoạt động gân gân cốt.

Vừa lúc gặp Đại hội anh hùng, đệ tử bảy núi tám động chín phái lớn gì đó đều phải cho mặt mũi tham gia.

Dung Diễm nghĩ nghĩ, vẫn nên dẫn theo Kỳ Lân ra ngoài.

Kỳ Lân ra khỏi cửa viện tự biến trở về nguyên hình.

Dung Diễm bị một con vật to lớn đột nhiên xuất hiện bên cạnh làm cho hoảng sợ, kỳ quái: “A nha, sao lại biến về hình thú? Hình người lại không ai nhận thức người.”

Kỳ Lân biến về hình thú không thể nói chuyện, chỉ dùng đỉnh đầu thúc Dung Diễm đi.

Dung Diễm bị biến thành dở khóc dở cười: “Ai, đừng đẩy đừng đẩy.....Bỏ đi, hình thú thì hình thú vậy.”

Kỳ Lân lúc này mới đi đường bình thường.

Tổ chức Đại hội anh hùng là do chín phái lớn thay phiên nhau, trình tự thay phiên cụ thể Dung Diễm cũng không rõ ràng lắm, dù sao năm nay không phải phái Hồng Lô bọn họ là được.

Nghe nói năm nay do Kim Minh Lộc cung tổ chức. Cung chủ gọi là La Kinh Phong gì đó.

Thế nhưng đến nơi rồi thật ra không phát hiện La Kinh Phong tọa trấn. Chỉ nhìn thấy đệ tử quan môn Tần Ung của La Kinh Phong ngồi tại cửa lộ ra mặt than cũng không biết có phải đang thất thần hay không. Nhị sư đệ của Tần Ung, Tề Thắng lại tươi cười đón người hàn huyền khách sáo với chương môn đệ tử vân vân dẫn đường của các môn phái, được mọi người chúng tình phủng nguyệt (sao vây quanh trăng=mọi người cung phụng) khen tặng, một bộ dáng quả thật già mới là nhân vật chính.

Liên Dận thật cao hứng, cảm giác không cần chuẩn bị các hạng mục rườm rà nhìn người khác vội sút đầu mồ trăn thật quá tốt.

Tề Thắng thật cao hứng, cảm giác được mọi người vây xung quang vô hạn nịnh bợ thổi phồng tốt lắm, nhất là nhìn thấy năm nay phái Hồng Lô chỉ đến chút đệ giai đệ tử.

Dung Diễm thật cao hứng, hẳn còn chưa gặp qua tỷ thí nào lớn như vậy, nói thể so với Thế vận hội càng có ý tứ.

Kỳ Lân.....Ước chừng cũng cao hứng?

Dung Diễm không đi cùng đại bộ đội của Liên Dận, lặng lẽ chui vào Kim Minh Lộc cung, mang theo Kỳ Lân thể tích dọa người.

Hắn không muốn qua bên kia bị bắt nghe một đám người nói ba cái không dinh dưỡng gì đó nửa ngày cũng chưa vào chính đề.

Hai người lác lác nửa ngày trong Kim Minh Lộc cung, kiến trúc có thể so với hoàng cung biểu đạt một phen chế giễu vô nhân đạo, a, chỉ mình Dung Diễm.

Lúc phun tào tiêu chuẩn tuyển đệ tử của Kim Minh Lộc cung có thể so với tuyển tú Dung Diễm dừng một chút, vươn tay nắm lấy Kỳ Lân bay về phía tiền điện.

Chính lúc này, bầu trời trào ra vô số linh lực bùng nổ, tựa như tiên nữ tung hoa.

Dung Diễm hô một câu “Tài đại khí thô”, giây tiếp theo đã dừng trong sân nắm lấy một đệ tử phái Hồng Lô đã ở hiện trường từ lúc bắt đầu biểu diễn.

Đệ tử kia kinh ngạc, chần chờ một chút, nói câu “Diễn sư huynh.”

Cậu có ấn tượng khắc sâu cùng bội phục Dung Diễn kể từ ngày có người đến khiêu khích đòi yêu đan bị hắn nói đến á khẩu không trả lời được còn lừa người tiến vào phái Hồng Lô, tuy rằng tồn tại của Dung Diễn có chút kỳ quái, môn chủ bảo bọn cậu gọi hắn là Diễn sư huynh, cũng không biết có quan hệ gì với môn chủ, thân phận trong phái là gì. Nhưng mà việc các đệ giai đệ tử phải làm là cách thật xa thật xa.

Đệ tử kia ngay từ đầu còn chút kinh ngạc sau bị phương thức giảng giải kỳ lạ quái gở của Dung Diễn biến thành không nói được gì sau khi quen thuộc rồi lại cũng thấy thật thú vị.

“.....A nha, đệ tử Hải Chử xuất một chiêu Hắc hổ đào tâm, không ngờ rằng nhân sĩ đảo quốc cũng sẽ có tuyệt chiêu động vật lục địa bậc này a, không biết là trộm từ vị cao thủ nào....Chiêu Lại lư đả cổn (lừa lừa lẫn lộn) của đệ tử Khánh Niên cộc quá tuyệt diệu nha, hoàn mỹ tránh được công kích của đệ tử Hải Chử, nhưng mà hiển nhiên đệ tử Hải Chử khá am hiểu ba đường công kích a không biết gã có thể đối phó hay không.....A, đệ tử Khánh Niên cộc người phải cẩn thận, phòng thủ của người rất yếu ớt nha, không tốt, một cước của đệ tử Hải Chử kia rất sắc bén, một cước thạch phá kinh thiên (phá đá động trời) kia, một cước thêm vào toàn bộ oán niệm của Hải Chử đảo, đệ tử Hải Chử cho đệ tử Khánh Niên cộc một cước yêu đến thâm trầm trong truyền thuyết, không yêu sẽ không hận, yêu càng sâu hận càng nặng, một cước hung tàn như vậy nhất định là tràn ngập mối thù truyền kiếp của gia tộc sư môn.....Đệ tử Khánh Niên cộc cũng động, phản ứng của gã rất kinh ngạc, gã không dám tin, suy nghĩ gã khủng hoảng, nhưng gã vẫn động, gã ngoan cường né tránh, gã đứng lên, đó là một kỳ tích, giờ khắc này gã không phải một người, gã vượt qua thần, gã né! Gã không có khuôn mặt của động vật có vú chúng ta.....A, gã phản nộ rồi, gã bùng nổ, gã nên vì sư môn mà chiến, gã muốn dùng quyền cước ưa thích của sư môn đến chặt vắn đây là vì cái gì..... Nhưng đệ tử Hải Chử khinh thường ngoạn mục, gã không chút để ý, gã hoàn toàn không để đệ tử Khánh Niên cộc vào mắt, ai da, đây thật là một chuyện xưa ngược tâm mà.....”

Đệ tử phái Hồng Lô bên cạnh Dung Diễn một đầu đầy mồ hôi, nếu không có cách âm trận loại nhỏ Dung Diễn bày ra, đối tượng hai người trên đài muốn đánh nhất định sẽ không là đối phương.

Nói xong một hồi, Dung Diễn vỗ vỗ người bên cạnh, “Người tên gì?”

“Chiêu Minh.”

“À, Chiêu Minh, có rảnh đến Thanh Nhã Uyển của ta chơi nha.” Dung Diễn nói xong túm lấy Kỳ Lân đang khiến chúng đệ tử phái Hồng Lô phía sau đứng chen chúc thật xa ra ngoài dạo.

Dung Diễn vòng vòng, đối diện một công tử hoa phục.

Đang muốn xem như không phát hiện, công tử kia gọi hắn lại.

“A người..... đệ tử phái Hồng Lô kia, con yêu thú kia của người bán thế nào?”

“Không bán.” Thanh âm trả lời của Dung Diễn không quá lớn, lại rất kiên định.

“Không bán? A, một trăm vạn linh thạch.” Người nọ không tin.

“Đã nói, không bán, đừng gây sức ép.” Dung Diễn nói.

“Đồ vật nào trên đời này không yết giá rõ ràng, chỉ cần ích lợi đủ lớn, không có không động tâm. Năm trăm vạn.” Người nọ chưa từ bỏ ý định.

Dung Diễn đầu đầu, “Người sẽ đem người nhà người bán đi sao? Đây là hàng không bán, không bán không bán.”

“Nó cũng không phải người nhà người, chẳng qua chỉ là một con yêu thú, tuy nói Hợp thể kì có chút hiếm thấy, nhưng mà chiến lực yêu thú vốn yếu, cũng không ngạc nhiên, nếu không phải Kim Minh Lộc cung chúng ta có một Đình viện yêu thú không quá tốt, cũng sẽ không mua của người.”

“Cũng không hiếm lạ, vậy người đừng nhìn chằm chằm của nhà ta, tự đi bắt một con đi.”

“Yêu thú tính tình ngang tàng, hang ổ lại hiếm ác khó tìm, hơn phân nửa tự sát cũng không chịu làm Đình viện yêu thú, tính tình Kỳ Lân không tệ, lại không cần tốn nhiều công phu giáo dưỡng, nhất thời cũng tìm không ra tốt hơn. Người đem Kỳ Lân kia cho ta, ta sẽ để người tự ra giá, nói đi, muốn nhiều ít?”

Dung Diễm không kiên nhẫn, đang muốn mang theo Kỳ Lân chạy lấy người, Kỳ Lân lại thay đổi sang hình người, lạnh lùng nói với người nọ: “Ngô là của hần.”

Dung Diễm sửng sốt.

Kỳ Lân lại nói: “Chỉ là của hần.”

Dung Diễm cũng không quản người nọ có phản ứng gì, nắm Kỳ Lân bỏ chạy, cũng không xem tỷ thí, trực tiếp phi về viện của mình trong phái Hồng Lô, hạ xuống liền hỏi: “Ta thích người, người có thích ta không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Dung Diễm liền hối hận, Kỳ Lân nói không chừng chỉ là không muốn bị bán cho Kim Minh Lộc cung mới nói như vậy, cũng không nói với hần lời gì đặc biệt thái độ có cái gì chuyên nhất, hần phát điên cái gì, cái này xác định chắc chắn sẽ bị cự tuyệt.

Kỳ Lân đáp: “Thích.”

“A” Dung Diễm ngây ngẩn cả người, “Người,.....Người thích ta? À, ta không phải ý tứ này.”

Kỳ Lân vẫn im lặng nhìn hần.

Dung Diễm dù rối loạn vẫn đem ý tứ của hần nói rõ ràng: “Ý tứ của ta là ta đối với người là cái thích của nam nhân đối với nữ nhân, thế nhưng ta chưa từng xem người là nữ nhân, ta chỉ thích người, không thích người khác, ta muốn cùng người một chỗ, còn muốn làm chuyện thân mật với người.....người, nghĩ thế nào?” Dứt lời, Dung Diễm thật cẩn thận hỏi.

Kỳ Lân trầm mặc, hạ mắt tự hỏi.

Tâm Dung Diễm chìm xuống.

“Người không thích ta cũng không quan trọng, ta sẽ không làm gì người, nếu người để ý.....”

“Ngô không ngại.” Kỳ Lân bỗng nhiên nói, “Ngô không thích nam nhân, cũng không thích nữ nhân, cũng chưa từng thích yêu thú khác, nếu là người, ngô có thể thử xem.”

Dung Diễm bỗng nhiên cứng họng nói không ra lời.

Này, thật đúng là muốn mạng mà.

Dung Diễm xoa xoa vết thương trên má Kỳ Lân, trong mắt là khôn kể hưng phấn cùng nhu tình: “Tốt.”

5. Chương 5: Con Yêu Thú Tiến Vào Linh Hồn

Kỳ Lân đối với tiếp xúc của Dung Diễm không có phản cảm, thế nhưng có chút không thích ứng với ánh mắt chuyên chú rực lửa của Dung Diễm, trừng mắt nhìn, trên khuôn mặt lãnh khốc thêm vào vết sẹo thoát nhìn có vài phần hung ác lại hơi mờ mịt.

Dung Diễm bởi vì phản ứng quá mức bình thường của Kỳ Lân mà ngậm buồn bực mặt đỏ hồng, lại không nghĩ dời tay, đối diện đôi mắt màu trà xinh đẹp của Kỳ Lân, trong lòng lại yêu thích, tay không nhịn được vuốt ve lông mi dài tinh tế của y.

Kỳ Lân nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một bộ tùy người muốn đùa ta thế nào thì đùa.

Dung Diễm đối với Kỳ Lân thuận theo không hề chống cự, trộm nuốt một cái, dựa vào càng gần, si mê nhìn đôi môi đầy đặn gợi cảm thoát nhìn liền thấy xúc cảm tốt lắm kia, ngón tay gầy gò cũng trượt lên trên bắt đầu vuốt ve, môi mềm mại rất có cảm xúc, ngón tay Dung Diễm niết cánh môi làm lộ ra một góc răng nanh trắng như vỏ sò.

Màu trắng của răng cùng nướu hồng mơn mẩn khiến người ta cảm giác chón kia thần bí không giống người thường.

Dung Diễm bị hấp dẫn, cũng quên nhìn biểu tình trong mắt Kỳ Lân. Hắn tiến qua, cũng không buông tay, chỉ mở miệng vươn đầu lưỡi run rẩy quét một chút qua chân răng Kỳ Lân, sau đó nín thở chờ Kỳ Lân đẩy hắn ra.

Không có phản ứng.

Trong lòng Dung Diễm nhẹ nhàng thở ra, lại chồm qua cắn một cái lên môi Kỳ Lân, một tay nắm thắt lưng Kỳ Lân, một tay giữ gáy Kỳ Lân bắt đầu tập trung gặm mút.

Dung Diễm phát giác trên vai nhiều hơn một đôi tay, nhất thời trong lòng chợt lạnh.

Kỳ Lân vẫn không thể nhận.

Ngoài dự đoán, giây tiếp theo bản thân bị kéo về phía đối phương.

Dung Diễm thở nhẹ. Ngực cùng Kỳ Lân gắt gao dán chặt. Hai trái tim đồng dạng nhảy lên kịch liệt chứng tỏ hết thấy.

Nhưng mà Dung Diễm chưa kịp hồi tưởng lại một khắc cảm nhận kiểu diễm kia, một bàn tay to mang theo mát lạnh liền cầm thứ gì đó nóng bỏng của chính mình.

Mặt Dung Diễm cực nóng, vội vàng buông Kỳ Lân, lại bởi vì trạng thái hai người không thể rời xa, xấu hổ đến hận không thể lập tức trốn vào phòng trong, quần bách nói: “Người, người mau buông ra!”

Kỳ Lân nghe theo buông ra, lại nói: “Người phát tình.”

Dung Diễm đang muốn xoay người, lại bị một câu nói của Kỳ Lân kích thích rồi, không dám nhìn vào mắt Kỳ Lân, trừng mắt Kỳ Lân phát điên nói: “Người mới phát tình! Cả nhà người đều phát tình!”

Cầm Kỳ Lân gật gật, dùng thanh âm trầm thấp từ tính nói: “Đúng, ngô phát tình. Các yêu thú khác phát tình sẽ giao phối. Người muốn giao phối với ngô?”

“Giao, phối em gái người á!” Hai nam nhân có thể phối ra cái gì? Dung Diễm thật sự bị Kỳ Lân làm cho quần chết.

“Ngô không có em gái.” Kỳ Lân đáp.

Không có em gái, không có em gái, không có em gái....

Mặt Dung Diễm bốc cháy đỏ như lửa, cũng không dám nói chuyện với Kỳ Lân, vội vã đi vào phòng.

“Ngô muốn giao phối với người.”

Một câu này định trụ bước chân Dung Diễm, khiến toàn thân hắn bắt đầu khô nóng.

Dung Diễm nói cũng không hoàn chỉnh: “Người, người có biết lời người vừa nói có ý nghĩa gì không?”

“Ngô muốn thân mật hơn với người, thân mật hơn so với người khác.”

Trong lòng Dung Diễm “A — a —” kêu to, không dám xoay người nhìn Kỳ Lân.

Thật muốn chết!

Này đặc biệt muốn người ta phạm tội mà!

Dung Diễm bình tĩnh một chút mới dám nói chuyện: “Đi theo ta.” Dứt lời cũng không quay đầu lại đi vào bên trong.

Kỳ Lân vừa vào cửa đã bị Dung Diễm đặt lên tường điên cuồng hôn môi. Dung Diễm hôn hồi lâu mới bình phục được tâm tình kích động, ôn nhu hôn Kỳ Lân, hai tay lúc này mới được bố trí công tác đi nhóm lửa Kỳ Lân.

Kỳ Lân vừa rồi nói khí phách trắc lậu lớn mật vô cùng, lúc này lại hồn nhiên bất động, mặc kệ Dung Diễm giở trò với mình, chỉ lớn tiếng thở dốc, ngẫu nhiên chống bả vai Dung Diễm một chút.

Kỳ Lân không ăn mặc phiền phức như Dung Diễm, y chỉ có một bộ y phục luyện võ màu đen, quần áo đơn bạc chỉ đủ dùng để che đậy, có thể nhìn trọn vẹn hình dáng tứ chi thân thể, cổ áo sớm bị Dung Diễm cạo buông lông, lộ ra lồng ngực trắng kiện rắn chắc.

Miệng lưỡi Dung Diễm khô nóng. Hắn chậm rãi đặt Kỳ Lân ngồi lên trên, cúi người xuống.

Cua đồng bò qua _____

Kỳ Lân bỗng đứng rơi lệ.

Dung Diễm hoảng sợ, vươn tay lau đi nước mắt Kỳ Lân, đau lòng nói: “Làm sao vậy? Ta khiến người khó chịu sao? Đừng khóc, người nói với ta.....?”

Kỳ Lân lắc đầu, thấp giọng nói: “Từ hạo kiếp một ngàn năm trước, ngô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có người đem bộ tộc yêu thú để vào mắt. Dung Diễm, người, thật tốt.”

Dung Diễm vốn lạnh lùng lạnh miệng, nghe xong lời này lại không biết nên nói gì, nói năng lộn xộn: “Người, ai người đừng nghĩ ta tốt như vậy, ta, ta chỉ thích người, ai, người đừng khóc, ta không muốn chọc người khóc.....”

Kỳ Lân lại vươn tay ôm lấy Dung Diễm, “Ngô cũng thích người. Ngô sẽ cố gắng đuổi kịp người.”

Dung Diễm bị lời thổ lộ tha thiết chân thành của Kỳ Lân siết chặt, chỉ cảm thấy trái tim đập mạnh khiến lồng ngực hắn đau đớn, “Ta.....Ta yêu người. Kỳ Lân, ta yêu người.”

Ta không chỉ muốn đem người để vào mắt, còn muốn đặt người tại trong lòng.

Duy nhất.

6. Chương 6: Con Yêu Thú Trong Sinh Mệnh

Sau khi Kỳ Lân bị Dung Diễm xách lỗ tai lái nhai mấy lời ngang hàng không phân tôn ti trật tự cuối cùng đồng ý lấy hình người cùng hắn đồng hành. Tuy Dung Diễm hoài nghi Kỳ Lân chính là không muốn hắn mất hứng.

Vì thế Kỳ Lân rút cuộc không biến về hình thú.

Vì thế có một màn phía dưới này.

“A a!” Quân Quang cả kinh kêu lên, sồn tóc gáy chỉ vào bên dưới Dung Diễm, “Tôn tổ, phía dưới người sao lại có một cái đầu!”

Kỳ Lân đang dưỡng thần, lỗ tai giật giật, không hồn giận nhú mào, đầu vòng vo chuyển trên đùi Dung Diễm.

Dung Diễm xốc vạt áo rộng thùng thình che khuất nửa người trên của Kỳ Lân, lại vuốt chân mày Kỳ Lân cười nói với Quân Quang, “Làm sao? Đây là Kỳ Lân.”

Quân Quang là đệ tử của Liên Hàm, tư chất nghịch thiên, là một tiểu quý. Liên Hàm đã đến đây một lần, sau lại có chuyện gì đều bảo tiểu quý lại đây thỉnh.

Quân Quang lúc này mới bình tĩnh, “Sư phụ sư bá bảo ta đến mời ngài qua lễ Trung thu.”

“Khụ khụ....Gì? Các người còn chuẩn bị cái này a? Tu tiên không phải đoạn tuyệt lục căn duyên trần không để ý đến khói lửa thế tục sao?” Dung Diễm rất ngạc nhiên.

“Ếc.....Do chương môn sư bá nghĩ ra, nói là thật lâu chưa náo nhiệt một chút, nghĩ muốn thả vài ngày về nhà đoàn tụ, những người khác cũng về đoàn tụ.” Quân Quang vò đầu.

Dung Diễm đối với chuyện này không còn gì để nói, thế nhưng náo nhiệt một chút cũng tốt, “Được rồi, ta sẽ đi.”

Quân Quang vì thế bỏ chạy.

“Nếu đáp ứng rồi, chúng ta bây giờ ra ngoài một chút. Ai, ta còn chưa cùng người hẹn hò qua đâu.” Dung Diễm không để người cự tuyệt nắm lấy Kỳ Lân ra cửa.

Kỳ Lân bị Dung Diễm lôi kéo tay, cũng âm thầm siết chặt ngón tay.

Dung Diễm cảm nhận thấy, quay đầu cho Kỳ Lân một nụ cười sáng lạn, tiến qua hôn lên khóe môi Kỳ Lân.

Khóe miệng Kỳ Lân cũng trộm nhếch lên một độ cung nho nhỏ.

Hai người cứ như vậy từ từ dạo chơi trong phái Hồng Lô to lớn, dạo qua hoa cỏ xanh um, dạo qua hồng phong như lửa, dạo qua hoa quế ngát hương, không nhanh không chậm, như là có thể đi cả đời.

Dung Diễm dẫn Kỳ Lân đến chủ điện tổ chức lễ Trung thu, Liên Dận thấy kinh ngạc khó hiểu: “Sư thúc tổ, vị này là.....?”

Y nhận ra Kỳ Lân, lại không dám nhận biết, chỉ nhìn chăm chăm đầu ngón tay thân mật đan xen của hai người mà khó có thể tiếp nhận.

Dung Diễm tự nhiên hào phóng cười, giới thiệu với Liên Dận: “Đây là đạo lữ của ta, Kỳ Lân.”

Liên Dận nháy mắt cảm nín.

“Về sau các người đối đãi ta thế nào thì liên như thế với y.” Dung Diễm nhìn Kỳ Lân nói.

Kỳ Lân cũng nhìn Dung Diễm, ánh mắt vô cùng chuyên chú.

Sau khi ngồi xuống Dung Diễm biếng nhác nghiêng thân, chỗ ngồi là bồ đoàn, Kỳ Lân tự giác dựa vào ngực Dung Diễm.

Liên Dận nhìn thấy ngạc nhiên không thôi, yêu thú lạnh lùng cao ngạo Kỳ Lân cũng có lúc phục tùng buông lỏng như vậy sao.

“Ai, nam nhân của ta sao lại đẹp đến thế này.” Dung Diễm lười nhác vuốt lại sợi tóc của Kỳ Lân, không coi ai ra gì than thở.

Khóe mắt Liên Dận co rút, lấy uống trà để che dấu.

Không phải y không khai sáng, chỉ là y thật sự không thấy nam nhân với ba vết sẹo trên mặt này đẹp ở chỗ nào. Ánh mắt sư thúc tổ không khỏi.....có chút kỳ dị.

Kỳ Lân nghe xong lời này, ngồi dậy sờ sờ mặt Dung Diễm, sau lại nằm úp sấp trở về.

Ánh trăng sáng rõ, Trung thu đoàn viên người người vui vẻ.HOÀN

7. Chương 7: Phiên Ngoại Kỳ Lân – Yêu Thú Những Năm Qua

Kỳ Lân là cô thú (thú mồ côi) của Cửu Hoang, lúc y vẫn còn là ấu thú cả nhà bị đuổi giết đến đuổi giết đi, cha mẹ chết trong một trận chiến, vì bảo toàn y mà dẫn dắt mấy yêu thú khác rời đi cuối cùng bị giết.

Y tránh trong phong ấn của cha mẹ vô luận giãy dựa gào thét thế nào cũng vô dụng.

Sau y lại lưu lạc khắp nơi, tránh né đại yêu quái mơ ước, liều mạng tu tuyện trưởng thành, y chịu qua thương vô số lần, lắm lúc giãy dựa trên làn ranh tử vong, nhưng y vẫn cố gắng qua, không chỉ như thế, y còn trở nên càng ngày càng lợi hại, một đám đại yêu quái ngày xưa đuổi giết y như chó săn dần bị giết sạch. Y không hề trốn, mà dùng thực lực khiến yêu thú khác thần phục, y có thể cho bọn họ sống, cũng có thể

tùy ý giết chết bọn họ. Y hiểu rõ, bọn họ chỉ phục tùng thực lực của y, đến một ngày thực lực của y yếu hơn bọn họ, y sẽ bị kẻ thay thế giết chết không chút do dự.

Cửu Hoang chính là nhược nhục cường thực (yếu làm thịt, mạnh được ăn), ôn nhu nơi này hiếm lạ lại ngăn ngủi, tình cảm dư thừa là nhược điểm trí mạng, giống như cha mẹ y. Nhưng y càng lớn lên càng cường đại lại càng hoài niệm chút ký ức rời rạc cùng ôn nhu lúc ban đầu kia. Sau khi y thành bá chủ một phương tại Cửu Hoang rất thích chạy đến nhân gian, chỉ vì những người đó vô luận cường đại hay không, đều có cảm tình, vô luận là tình bằng hữu cùng nhau cười nói đến gặp rắc rối phúc họa cùng hưởng hay là thân tình trong nghiêm khắc mang theo quan tâm vĩnh viễn không vứt bỏ, hay là tình yêu sớm hôm thân mật khăng khít cứu giúp lẫn nhau lúc hoạn nạn đều khiến y cảm thấy thú vị. Có khi y cũng sẽ ngây ngốc nhìn tiểu hài tử trộm cắp bị người lớn hung hăng đánh một trận. Việc đời kì quái, cũng có cãi nhau tham lam hãm hại giết chóc, Kỳ Lân cuối cùng tránh không được ngẫm ra tay cứu người lương thiện vô tội, gặp người tu hành bức bách lạm sát kẻ vô tội lại hiện thân vung tay đánh hấn. Người tu hành xoắn xuýt y làm bại hoại thanh danh người tu hành muốn thảo phạt y y cũng không coi ra gì, chẳng qua là mấy tên đồng dạng bại hoại mà thôi, dù sao cũng đánh không lại y.

Nhiều môn phái hợp lại vây công y, y căn bản không để vào mắt. Có một lần trong lúc vô tình nghe được mấy môn phái vây công oán giận “Phái Hồng Lô lần này không chịu tham gia thật sự là không để bảy môn phái lớn chúng ta vào mắt, chẳng qua chỉ là một môn phái nhị lưu thế nhưng cũng dám đánh mặt chúng ta, Dung Diễn lão bất tử này thật lớn gan a.”

Kỳ Lân nghe xong có ấn tượng mơ hồ. Phái Hồng Lô chưa từng ra tay với y, vậy y liền không đối phó phái Hồng Lô.

Sau này cái gọi là bảy môn phái lớn bị y đánh cho tan tác, thế hệ trưởng lão đệ tử tinh anh cơ hồ chết hết. Trận thảo phạt này kiên trì vài chục năm rồi không đánh tự tan. Tất cả môn phái tham dự trong đó đều không gượng dậy nổi, chậm rãi xuống dốc bị thôn tính. Phái Hồng Lô vẫn không tham dự chuyện này chậm rãi phát triển lên.

Trời giáng tai họa bất ngờ, một khối thiên thạch to lớn vô cùng rơi xuống Cửu Hoang nổ mạnh. Núi non bị nghiền nát, nham thạch nóng chảy tuôn ra, cỏ cây thiêu hủy, yêu thú chết vô số, Cửu Hoang nhất thời thành địa ngục. Càng khiến yêu thú Cửu Hoang hoảng sợ tuyệt vọng chính là, thần lực sinh ra từ trời của của bọn họ suy giảm khủng khiếp, ngay cả tu luyện cũng gian nan hơn trước gấp trăm lần, thực lực bọn họ hiện giờ so với người tu hành cùng cấp phải thấp hơn cả một bậc, bọn họ kiếp này chẳng những vô duyên phi thăng, càng là bị tu sĩ nhân loại đuổi giết săn bắn như chó nhà có tang! Vô cùng nhục nhã!!

Đối với biến cố như vậy Kỳ Lân lúc đầu cũng thất thố lo sợ không yên, thẳng đến giết mấy đám tu sĩ dám mơ ước y mới tỉnh táo lại, đơn giản là trở lại cuộc sống lúc trước thôi.

Yêu thú Cửu Hoang chết chết trốn trốn, yêu thú sống sót đều trốn đến nơi hiểm ác để tìm một con đường sống.

Kỳ Lân lại tương phản, trốn tránh nhiều năm, y đã sớm chán ghét, ngược lại chạy trốn đến nhân gian.

Yêu thú thiếu, bắt giữ khó khăn, thiếu tu sĩ đến, cỏ cây lại một lần nữa mọc dài ra, Kỳ Lân lại nhớ đến Cửu Hoang, tìm một rừng cây làm ổ. Ngày như lúc trước độc nhất vô nhị. Trừ bỏ tu sĩ phiền nhiễu, lại càng tự tại hơn lúc trước. Trận chiến cùng bảy môn phái lớn trong quá khứ, lúc này thật không có bao nhiêu người có thể uy hiếp y.

Thẳng đến có tu sĩ phái Hồng Lô tới cửa, hình thành thế bao vây, bày ra trận pháp bắt y đem về.

Kỳ Lân không có phản kháng.

Trước kia khi phái Hồng Lô gặp y tranh đấu cùng môn phái khác tổng sẽ không dấu vết giúp một phen. Phái Hồng Lô môn phong trong sáng, quản lý nghiêm khắc, hiện giờ là một phái lớn, y không phản cảm, vừa lúc y thích xem các chuyện tình cảm chốn nhân gian, có thể vậy xem gần gũi cũng không sai, lại có thể yên tĩnh tu luyện. Về phần trận liên (xích có khắc pháp trận)kia.....Khi y sống mấy vạn năm là uống phí sao? Kỹ xảo bậc này y trải qua không đếm xuể. Nhìn môn chủ đương nhiệm của phái Hồng Lô không phải thật sự muốn cầm tù y, chẳng qua hứng thú với y một chút, Kỳ Lân cũng liền yên lặng chấp nhận.

Bầu không khí phái Hồng Lô khiến cho y thoải mái. Y suốt ngày nhắm mắt tu luyện, thần thức lại du dương khắp nơi vậy xem.

Cứ như vậy qua mấy trăm năm, thạch thất phía sau núi âm âm mở ra.

Tất cả tu sĩ đã ngoài Kim đan kỳ đều bay về hướng đó.

Kỳ Lâm cơ hồ nháy mắt liền cảm nhận được uy áp của Độ kiếp kì. Chợt lóe rồi biến mất.

Y đánh không lại.

Độ kiếp kì đối với tất cả tu sĩ cảnh giới dưới đó đều mang tính nghiền ép.

Trốn?

Kỳ Lâm do dự.

Hắn là không cần đi, người nọ là tôn tổ của phái Hồng Lô, hắn sẽ không làm gì mình đâu.

Chỉ là bản năng liều mạng khiến y trốn, đánh không lại, sẽ chết, nếu hắn muốn lột da người tặng người thì sao? Nếu hắn muốn nội đan người làm vũ khí thì thế nào? Chạy mau! Hắn đến nơi này, gần như vậy, gần đến không thể hô hấp, chạy mau, nếu không trốn sẽ không kịp!!

Sau đó y ngàn vạn lần may mắn bản thân đã lưu lại.

Khi người nọ đi vào Hồng Lô đại điện y chỉ dám thu hồi thần thức dùng dư quang liếc nhìn một cái.

Không bị chú ý đến, tốt lắm.

Ánh mắt bỗng nhìn đến trên người y. Cả người Kỳ Lâm cứng ngắc, không dám nhúc nhích.

Hồng Lô môn chủ Liên Dận giới thiệu lai lịch y.

Người nọ làm như tùy ý nhìn qua sau đó đem lực chú ý phóng đến nơi khác.

Ngàn năm, hắn nhưng bế quan trong thời gian này sao? Kỳ Lâm có chút hoảng hốt. Ngàn năm này thật sự phát sinh nhiều chuyện lắm.

Không lường trước, Liên Dận lại phái Liên Hàm đem y đưa đến viện người nọ. Kỳ Lâm quỳ rạp trên mặt đất như bị đóng đinh, muốn chạy lại không dám.

Người nọ đi ra.

Kỳ Lâm cố gắng khống chế sợ hãi của bản thân, bất động như núi.

Người nọ nói chuyện với Liên Hàm một lúc cuối cùng vẫn để y lại.

Thanh âm người nọ ôn nhuận nhu hòa, không giống kẻ thị sát tàn bạo. Tiễn bước Liên Hàm, người nọ liền đọc sách rồi ngủ mất, quá yên lặng, thật giống như một người ở nhân gian, tự thân làm việc, không cần linh thức.

Mấy ngày sau cũng thế, Kỳ Lâm cảm thấy người nọ hoàn toàn quên sự tồn tại của mình. Điều này khiến y thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Chóp mũi phiêu đảng hương vị quen thuộc. Hương vị này tựa hồ tại nhân gian khi nhìn đến một đôi phụ tử vị phú thương kia mua điểm tâm trong quán cho con trai. Đứa bé kia ăn rất cao hứng, luôn miệng khen ngon.

Kỳ Lâm không tự giác ngửi nhiều vài lần.

Hương vị kia càng ngày càng gần, hương trà nhẹ nhàng mang theo vị ngọt cỏ cây như có như không.

“Người có thể ăn thức ăn của nhân loại sao?” Thanh âm ôn nhuận vang lên trước mặt.

Kỳ Lâm mạnh mẽ mở mắt ra.

Y rốt cuộc thấy mặt người nọ. Người kia như ngọc, cả người trơn bóng rạng rỡ, cũng không chói mắt, thật thân thiết thoải mái.

Kỳ Lân không dám động, vẫn duy trì một tư thế.

Người nọ trực tiếp nhìn y, giống như nhìn thấu tất cả, nhìn thấu chắt vạt của y, y nhìn người nọ nâng tay lên. Đây là muốn làm gì? Đánh gục? Nhiếp thần?Trong đầu Kỳ Lân xẹt qua ngàn vạn ý niệm.

Cảm giác âm áp dừng trên mặt y. Kỳ Lân cơ hồ lên tinh thần hai mươi vạn phần.

Cuối cùng người nọ rút tay lại cười bước đi, nhanh nhẹn như tiên nhân.

Chuyện gì cũng không có.

Kỳ Lân nhẹ nhàng thở ra, nhìn điểm tâm xanh biếc trước mặt, giật mình sửng sốt một chút.

Lúc trước, y cũng từng đoán thức ăn của những người này có hương vị gì mà có thể khiến tiểu hài tử vui vẻ như vậy, chỉ là sau khi y đến gần cửa hàng chung quy cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Nếu người nọ cho y ăn, vậy mặc kệ là thứ gì y đều phải ăn, hơn nữa ăn sạch, bằng không người nọ sẽ sinh khí. Kỳ Lân nghĩ như vậy, vươn lưỡi cuốn điểm tâm vào miệng.

Ăn ngon. Ngọt ngào mềm mềm lành lạnh.....Kỳ Lân không biết vì sao trên mặt lại có loại xúc cảm này, ôn nhuận, kéo dài không tiêu tan. Người nọ vì sao muốn sờ mặt y?

Từ lúc đó hai người lui tới nhiều hơn, chỉ là vẫn không nói nhiều lắm, chỉ thức ăn qua lại. Kỳ Lân lúc ở hình thú không thể nói chuyện, người nọ cũng thiên tính im lặng.

Vô luận là pha trà dâng hương đọc sách hay đánh đàn thổi tiêu, cho dù ngủ, dáng vẻ người nọ luôn đẹp đẽ mà khiến người thoải mái, khiến y muốn đui mù, không biết lúc nào xuất thần, sau khi hoàn hồn vội vàng nhắm mắt tự nhắc nhở bản thân.

Sau khi thích ứng những ngày như vậy lại thoải mái đến thần kì. Kỳ Lân một bên sa vào một bên cảnh cáo bản thân không nên lơ là mất cảnh giác.

Chợt có một ngày, người nọ làm như nhớ đến nói với y: “A, quên nói cho người tên của ta, ta gọi là Dung Diễn.”

Dung Diễn? Nghe lên có chút quen thuộc.....Là Dung Diễn kia!

Kỳ Lân mở to hai mắt nhìn chăm chăm bóng dáng người nọ, trong lòng không khỏi sinh ra một chút ý tứ thân cận, vội vàng khắc chế lại.

Tính tình người nọ quả nhiên vô cùng tốt. Đám nhóc này xông vào cũng không tức giận, nói dăm ba câu vòng vo uyển chuyển, khiến đám nhóc này xấu hổ tự mình chạy đi.

Chỉ là quay đầu, người nọ thoát nhìn sao.....cô độc thế?

“Kỳ Lân, người có thể nói sao?”

Trong lòng Kỳ Lân rùng mình, y có thể nói, chỉ là phải đổi thành hình người. Nhưng, tiểu hài tử nhân gian thấy mặt y sẽ bị dọa khóc, Dung Diễn, không biết có thể không vui hay không.....

Đây là lần đầu tiên Kỳ Lân bỏ qua ý nguyện của Dung Diễn.

“Bất không được.....” Dung Diễn mở rộng tay, nhẹ nhnú mày, đẹp đến kinh tâm động phách, giờ khắc này thực giống như thoát ly phạm trần.

Bất không được.....Kỳ Lân cong móng vuốt, kiềm nén xúc động tiến lên của bản thân.

Thu tấn người nọ ra ngoài thật lâu, lâu đến khiến Kỳ Lân có chút đứng ngồi không yên. Mới mấy ngày thế này đã thành thói quen sao? Kỳ Lân quả thật nên bị ai cho chính mình một chút.

Người nọ rốt cuộc trở lại, tươi cười sáng lạn trên mặt, sau khi nhìn thấy y không thể chờ đợi nói cho y chuyện phát sinh trong Thu tấn. Kỳ Lân chỉ cảm thấy trở về là tốt rồi.

Có người muốn đổi nội đan của y.

Kỳ Lân mạnh mẽ mở mắt ra, có chút lo sợ không yên, người nọ đáp ứng rồi sao?

Người nọ không đáp ứng, còn lừa người muốn đổi nội đan tiến vào môn phái làm cu li.

Ấn tượng của y đối với người nọ có chút phá vỡ. Người nọ nói rất nhiều, hẳn nói đến thập phần thú vị, hơn nữa, còn có chút giảo hoạt.

Kỳ thật, người nọ cũng có rất nhiều chuyện để nói, chỉ là không thể nói với con yêu thú không thể nói chuyện như y đi, nên mới im lặng.

Mùa đông đến. Trận tuyết đầu hạ xuống lại lớn thế, không ngờ giống như rét đậm.

Kỳ Lâm nghĩ, nên ngủ đông. Lại nghĩ, người nọ không có mình có tịch mịch hơn hay không? Lập tức cười bản thân nghĩ nhiều quá, chính mình không có cảm giác tồn tại, lại có cái gì có thể nghĩ.

Tuyết càng rơi càng lớn, dần dần chôn vùi thân hình Kỳ Lâm. Kỳ Lâm nhắm mắt giảm xuống chút năng thân thể tiến vào trạng thái giả chết.

“Kỳ Lâm.....Kỳ Lâm.....”

Kỳ Lâm mơ hồ nghe có người bên tai gọi y. Là ai? Phụ thân? Mẫu thân? Hay là.....Dung Diễn?

Kỳ Lâm nháy mắt thanh tỉnh, một mắt mở mắt ra. Quay đầu nhìn về phía thanh âm, tầm mắt dần rõ ràng, y nhìn đến khuôn mặt kinh hãi của Dung Diễn, rợn rợn. Kỳ Lâm nhìn miệng hắn đóng mở lại cảm giác cái gì cũng không thể thấy, y muốn nói “Ngô không có việc gì”, cuối cùng lại thành “Ngô mới vừa rồi là ngủ đông.”

Nghe xong lời này, người nọ phát tay vào phòng trong.

Kỳ Lâm âm đạm, phát giác chính mình biến thành hình người. Quả nhiên, người nọ ghét bỏ chính mình sao?

Kỳ Lâm lo sợ buồn bực cả một đêm, ngày hôm sau ngạc nhiên là không bị đuổi đi cũng không có đánh chửi. Người nọ thực ôn nhu bảo y ngồi xuống, pha trà cho y, bảo y về sau pha trà cho hắn, còn mở trận liên cho y.

Kỳ Lâm không biết Dung Diễn nhìn y thế nào, liền xem bản thân cho rằng là người hầu Dung Diễn hảo tâm thu lưu, tựa như người hầu tại nhân gian đối đãi chủ nhân. Chỉ là y không thích cũng không dám nói chuyện, luôn sợ Dung Diễn chán ghét mà vứt bỏ y, càng dùng hết tâm tư đối tốt với Dung Diễn.

Có khi y không cẩn thận vượt qua khuôn khổ, cảm thấy chợt lạnh, lại nhìn Dung Diễn cười nhìn y, liền thấy ấm lên. Tính nết chủ nhân của y thật sự tốt nhất hạng, cũng chưa thấy tức giận qua, kể cả không vui cũng chưa từng có.

Lá gan Kỳ Lâm dần lớn, lúc Dung Diễn thời gian dài ở bên ngoài ngắm tuyết đọc sách sẽ thêm áo cho hắn, lúc Dung Diễn ngủ trộm ngắm khuôn mặt xinh đẹp tuyết trần của hắn, chỉ là không dám xem nhiều, bằng không sẽ bị phát hiện. Có khi y cùng Dung Diễn đứng bên ngoài, Dung Diễn sẽ kéo tay y để y ngồi bên cạnh, Dung Diễn mệt nhọc còn có thể kéo y vào lồng ngực, hương thơm ấm áp thuộc về Dung Diễn vây quanh y, khiến y từ tâm đến thân đều ấm lên. Việc này trước kia y đều không dám nghĩ đến, hiện giờ lại dễ dàng có được, phẳng phất như trong mộng.

Đông chung quy sẽ qua, thời tiết chuyển ấm, Kỳ Lâm cảm thấy có chút tiếc nuối, về sau sợ là không thể tiếp cận Dung Diễn như thế.

Mùa xuân có Đại hội anh hùng trăm năm một lần. Kỳ Lâm cũng không cảm thấy mấy tên yếu hơn y đánh nhau có cái gì đẹp. Dung Diễn cảm thấy thật hứng thú, những kẻ yếu này không xứng nhìn đến hình người của y. Đối với mấy tên râu ria mà nói, y chính là yêu thú Kỳ Lâm, chỉ có Dung Diễn.....

Dung Diễn không phải người thích giữ quy củ, lấy cảnh giới hiện tại của hắn cũng không cần tuân theo quy củ gì. Dung Diễn mang theo Kỳ Lâm nơi nơi đi loạn, trong chốc lát tiến vào bình luận phẩm vị rác rưởi của Kim Minh Lộc cung, trong chốc lát cười nhạo tính nết náo loạn của đệ tử Kim Minh Lộc cung, phê bình từ trong đến ngoài cung từ đầu đến đuôi không chừa một thứ gì.

Kỳ Lâm mở rộng nhãn giới, kỳ quái Dung Diễn ở nơi này sao lại trở nên sắc bén hoạt bát như thế, thật sự là phái Hồng Lô gò bó hắn sao?

Dung Diễm lại kéo Kỳ Lân nhìn tỷ thí. Dung Diễm bỏ y xuống nắm lấy một đệ tử phái Hồng Lô mặt tươi như hoa nói hoài không dứt.

Kỳ Lân buồn, có chút hối hận không biến thành hình người.

Một trận tỷ thí chấm dứt, Dung Diễm lại mang Kỳ Lân vòng vòng khắp nơi.

“A người.....đệ tử phái Hồng Lô kia, con yêu thú kia của người bán thế nào?”

Tâm Kỳ Lân lại bị nhắc lên.

“Người sẽ đem người nhà người bán sao?”

Tâm Kỳ Lân rơi trở về. Người nọ xem y như người nhà mà đối đãi sao? Trong lòng không khỏi có chút mừng thầm.

Kỳ Lân muốn tuyên cáo với người nọ, “Ngô là của hần.”

“Chỉ là của hần.”

Sau lưng căng thẳng, Kỳ Lân bị Dung Diễm xách về phái Hồng Lô.

Y nói sai sao? Dung Diễm có tức giận hay không?

Ngoài ý muốn. Dung Diễm nói hần thích y, hỏi y có thích hần hay không.

Đương nhiên là thích, không thể thích hơn nữa, trên trời dưới đất, chỉ thích một người này. Sợ người nọ chỉ thích nhất thời, ngày sau.....

Nhiệt tình đêm đó khiến ngày hôm sau Kỳ Lân hoảng hốt. Trong ngực là đầu Dung Diễm, hai má mềm mại nhả nhụi chạm vào ngực y khiến tâm y có chút ngứa ngáy, hơi thở ấm áp có quy luật phun trên ngực y làm tâm y ngứa thân cũng tê dại, sợi tóc dài mảnh rải rác trên vai trên tay y, vằn thừng ngứa, trên lưng là cánh tay nhỏ bé thanh tú của Dung Diễm, ngứa.

Kỳ Lân một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ vì thời khắc này quá tốt đẹp.

“Kỳ Lân.....” Tiếng thì thầm vang lên trước ngực. Vô ý thức cọ cọ làm miệng lưỡi Kỳ Lân khô khốc hầu kết giật giật.

Y bắt được tiên nhân của y.

Lúc này thật không phải đang nằm mơ.

Y với Dung Diễm ngủ cùng nhau, thân mật như thế, da thịt dán chặt.

Y cảm thấy mỗi một đêm về sau y sẽ mất ngủ. Y luyện tiếu ngủ, cũng ngủ không được. Người tu hành không cần ngủ, không giống Dung Diễm, chính là Dung Diễm ngủ y mới có thể vẫn nhìn hần như vậy, bù cho phần không dám nhìn lúc Dung Diễm tỉnh lại. Bộ dạng Dung Diễm đẹp, lại dễ nhìn, khí chất tốt, làm sao cũng nhìn không chán.

Tu vi Dung Diễm có một không hai đương thời, bộ dạng tốt, tính tình cũng tốt, muốn dạng người nào mà không có, sao lại coi trọng y? Cả đời Kỳ Lân cao ngạo, lúc này có chút xấu hổ. Y sợ hãi Dung Diễm gặp người có dung mạo rất đẹp tính cách thật tốt liền không thấy y tốt nữa, sẽ không cần y.

Kỳ Lân càng quý trọng mỗi một ngày ở cùng Dung Diễm.

Y không thích bất luận kẻ nào quấy rầy hai người ở chung.

Dung Diễm đối y như mùa đông đó, lại càng thích nói chuyện cùng y, có khi đọc sách, có khi kể chuyện, có khi giảng diễn cổ du ký, Kỳ Lân cũng cố đáp lại Dung Diễm để hần vui vẻ.

Quân Quang đến gọi Dung Diễm tham gia hội Trung thu.

Kỳ Lân bị Dung Diễm dắt đi một đường.

Ánh mắt Kỳ Lân nhìn phía trước nhưng tâm tư vẫn đặt trên người bên cạnh. Chỉ hy vọng đường này không đến cuối đi cả đời mới tốt.

“Đây là đạo lữ của ta, Kỳ Lân.” Dung Diễm nói như vậy trước mặt Liên Dận.

Kỳ Lân nheo mắt, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn Dung Diễm.

“Về sau các người đối đãi với ta thế nào thì cứ như vậy với y.”

Kỳ Lân giờ phút này không thể dời đi hai mắt.

Dung Diễm dạy Kỳ Lân đánh đàn.

Kỳ Lân tựa hồ là tử địch trời sinh của loại nhạc cụ có dây này, vô luận đàn nhiều ít y đều có thể phá hư.

Dung Diễm nhìn gương mặt ngưng ngững của Kỳ Lân thở dài, “Bỏ đi.”

Kỳ Lân có chút lo lắng, không muốn làm cho Dung Diễm thất vọng, nhưng y đàn thật sự tệ, con mắt chuyển động nhìn đến cây tiêu đặt một bên, trước mắt sáng ngời, nâng tiêu lên, “Ta có thể học cái này.”

“Được rồi.” Dung Diễm cũng không phải nhất định muốn Kỳ Lân tinh thông mười tám món nhạc cụ, chỉ là tiêu khiến đùa vui mà thôi.

Đang dạy dạy Dung Diễm bị môi Kỳ Lân hấp dẫn.

Kỳ Lân tự nhiên chú ý đến, buông tiêu, hạ mắt ửng đỏ nghiêm mặt nói: “Kỳ thật ta còn có thể thổi loại tiêu khác.”

Dung Diễm chú ý đến nơi ánh mắt Kỳ Lân hạ xuống, vì thế trận dạy học này cứ thế không thể tiếp tục.

Trong lòng Kỳ Lân luôn ôm ý tưởng Dung Diễm có một ngày sẽ coi trọng tu sĩ có cá tính tốt tướng mạo đẹp khác. Dung Diễm biết nhưng cũng không làm sao được, mặc dù cam đoan thế nào Kỳ Lân cũng không loại bỏ ý tưởng này, vì thế cũng không nhắc, chỉ đợi thời gian cùng hành động đến chứng minh.

Dung Diễm đã tuyên bố với toàn môn phái cùng gián tiếp tuyên cáo với giới tu hành đạo lữ của hần là Kỳ Lân. Chính là tổng có kẻ chưa từ bỏ ý định. Mấy kẻ tự cao mỹ mạo, có điểm thông minh vật luôn nghĩ chỉ cần được Dung Diễm nhìn đến bọn họ liền khẳng định hần sẽ yêu bọn họ vứt bỏ Kỳ Lân cho bọn họ vinh hoa phú quý. Dung Diễm cười nhạo, bộ mặt người tu hành có thể biến đổi hàng ngàn hàng vạn lần, mỹ mạo là không đáng giá tiền nhất. Chính Kỳ Lân cũng có thể biến đổi thành thanh niên tuần tú, chỉ là Kỳ Lân khinh thường. Dung Diễm sao có thể thấp kém như thế? Mấy tên đến a đưa ra vẻ này tâm tư bất chính, đời này Kim đan không thành, kết quả còn không phải cấm luyện trong khuê phòng, tu hành không công.

Những người thường lui tới đều bị Dung Diễm tùy tiện đuổi đi, hiện tại tâm tư Dung Diễm vừa động.

Hôm nay hai người đồng loạt đến tửu lâu trong phái Hồng Lô dùng bữa.

Vừa mới ngồi xuống, chỗ ngồi xung quanh lục tục ngồi đầy, tất cả trai gái đều xinh đẹp, có mười lăm mười sáu cũng có sắp đến ba mươi, có mấy người hợp tác hay đối đầu nhau, mùi thuốc súng nồng nặc.

Kỳ Lân hoảng sợ, y biết những người này có tâm tư gì, cực muốn vứt tất cả bọn họ ra, lại cố kỵ Dung Diễm.

Y biết, nếu Dung Diễm không nghĩ để những người đó tiến vào bọn họ nhất định không vào được, hiện giờ, Dung Diễm đã ghét y muốn thay người khác sao? Nhưng những người này chắc không phải thật lòng yêu thương gì hầnĐúng rồi, Dung Diễm sợ cái gì, hần cường đại như thế, mấy thứ cận bã đó có thể làm gì hần? Hần một ngày đổi một cái cũng không ai dám nói gì.

Lòng Kỳ Lân chưa sót, thử tưởng tượng tất cả cẩn thận ôn nhu này đều bị người khác nhận lấy lại muốn lập tức tìm chỗ trốn tránh một mình đau thương, lại luyện tiếu liếc nhìn Dung Diễm một cái, cuối cùng không nhúc nhích.

Dung Diễm nhìn ánh mắt đáng thương của y vừa buồn cười lại vừa đau lòng, vội vàng vươn tay nắm tay y, thật muốn gác kế hoạch này lại.

Thần sắc Kỳ Lân rốt cục tốt hơn, ít nhất Dung Diễm vẫn nhớ đến y. Chỉ là chẳng lẽ muốn y cùng những người đó chia sẻ Dung Diễm sao? Kỳ Lân cảm thấy bản thân nhịn không được, thâm nghĩ bất người đập chết những người này.

Cuối cùng có người động.

Đó là một mỹ nữ không cướp được chỗ ngồi, khí chất nàng dịu dàng, như tiểu thư khuê các thướt tha đi đến, bỗng nhiên kêu nhẹ một tiếng ngã lên Dung Diễn.

Hừ, hần kiếp trước đi trên đường không biết gặp bao kẻ hướng hần yêu thương nhưng nhớ, kỹ xảo bực này cũng dám lấy ra đùa.

Dung Diễn như không hề biết hướng tới trước nửa bước gặp một đĩa thức ăn đưa vào trong bát Kỳ Lân, cũng ngăn lại một chưởng vận sức chờ phát động của Kỳ Lân.

Mỹ nhân thấy Dung Diễn vậy mà thật sự không đỡ nàng, dứt khoát ngã luôn, “A~” cho dù ngã đau cũng muốn diễn xong một tiếng kêu yêu kiều mềm mại động lòng người, “Công tử, có thể đỡ tiểu nữ một chút không?”

Dung Diễn như mới phát hiện nàng, “Di, cô nương không phải người tu hành sao? Như thế nào vừa ngã một cái liền đứng dậy không nổi?”

Mỹ nhân thăm hện Dung Diễn không biết thương hoa tiếc ngọc, ngoài miệng ai oán: “Công tử, tiểu nữ trời sinh thể chất mảnh mai, mong công tử có thể rủ lòng giúp đỡ một phen.”

Dung Diễn kinh hãi, “Vậy càng không được, nên để đại phu đến xem thế nào.” Trong lòng lại cười thầm, đây chỉ sợ là kẻ không biết nội tình của hần, bằng không sao có thể lấy cớ vụng về như vậy? Tưởng hần mù sao?

Mỹ nhân nói: “Làm phiền công tử đỡ tiểu nữ một phen.”

Dung Diễn lại gọi: “Đại phu! Nơi này có một nữ tử trọng thương, đến xem một chút!”

Đại phu khách điểm không qua nửa phút liền đến đây, hạ mắt nhìn lướt qua, lại vén váy nữ tử, nhéo nhéo mắt cá chân nàng, nói một câu: “Không thương không bệnh.” Thản nhiên rời đi.

Mặt mỹ nhân nóng rát như bị tát một bạt tay, đứng lên liền lưu loát sinh động chạy mất.

Mấy người khác nhìn kết cục của mỹ nhân nhất thời không dám hành động đều một lần nữa điều chỉnh kế hoạch.

Một tráng hán anh tuấn khoảng ba mươi tuổi đi đến, đầu tiên cúi người thật sâu gửi một cái đồ ăn trên bàn, cổ ý vô tình lộ ra bộ ngực to lớn trơn nhẵn bóng loáng, trước lúc người khác cảm thấy quái dị liền đứng thẳng lên, ôm quyền sang sảng cười nói: “Hai vị đạo hữu, có thể hợp bàn lại hay không? Người xem nơi này rất hiếm chỗ trống. Ta thật sự quá đói.” Ánh mắt tráng hán kia quét chỗ ngồi xung quanh một cái, vỗ vỗ bụng, như có như không lộ ra hình dáng cơ bụng.

Dung Diễn lại “cạch” một cái buông đĩa, “Người không biết quấy rầy tình lữ đàm luận ái sẽ bị lừa đá sao?” Câu này ám chỉ cũng đủ rõ ràng.

Tươi cười của tráng hán cứng đờ, ngưng ngưng nói: “Vậy không quấy rầy.”

Lần này im lặng kéo dài một đoạn thời gian.

“Vị ca ca này, người tên gì nha? Ta gọi Hạ Hần. Chúng ta kết giao bằng hữu được chứ?” Giọng nói thanh thúy sáng sủa truyền đến.

Dung Diễn nâng mi mắt, thấy một thiếu niên áo gấm thêu vàng, cách đó không xa còn có bốn tu sĩ bảo tiêu. Dung Diễn lắc đầu, “Không, ta không giao bằng hữu.”

Thiếu niên cười rộ lên, thanh âm dễ nghe, chu miệng làm nũng, “Đừng tuyệt tình như vậy, ca ca bộ dạng người đẹp, người khăng định cũng tốt, ta vừa nhìn thấy người liền thích người rồi. Người ta mới đến, ở trong này không có người quen thuộc, người nhân tâm để người ta lẻ loi lưu lạc đâu đường sao?”

Kỳ Lân nghe gã nói như vậy đã có chút lo lắng Dung Diễn sẽ đáp ứng. Lý do của thiếu niên đầy đủ lại biết làm nũng, phàm là mềm lòng một chút đều cự tuyệt không được.

Dung Diễn trầm ngâm một chút, nói: “Chỉ là ta cùng với Kỳ Lân ca ca của người đang cùng nhau, không thể mang người đâu.”

“Vậy mang ta cùng đi nữa, ba người vui đùa không phải càng vui vẻ sao?” Thiếu niên không sao cả nói.

Dung Diễn nhú mày, “Này không thể được, chúng ta đùa trò chơi là tiểu hài tử người không thể đùa được.”

Kỳ Lân ý thức được Dung Diễn rất cuộc đang nói đến cái gì, nhất thời đỏ mặt, vội vàng bưng trà che dấu.

“Trò chơi gì ta không thể chơi? Ta mặc kệ, ta cũng muốn chơi!” Mắt thiếu niên vừa chuyển lập tức biết Dung Diễn đang nói cái gì, ra vẻ không biết tranh cãi âm ỉ.

Dung Diễn nói: “Được rồi được rồi.” Sau đó xuất ra một bàn cờ shogi to cỡ mặt bàn.

Sau đó vẽ mặt tất cả mọi người “Móa nó.”

Kỳ Lân biết y cũng nghĩ sai, mặt càng đỏ hơn.

“Đến đến đến, bàn trước kia còn chưa phân thắng bại, tiếp tục tiếp tục.” Dung Diễn đón tiếp Kỳ Lân.

Kỳ thật cờ vua cờ năm quân cờ tỷ phú Dung Diễn đã sớm cùng Kỳ Lân chơi, vì cái gì hôm nay lại chuyên môn lôi kéo Kỳ Lân chơi cờ shogi còn là bàn cờ shogi lớn như vậy, trò này quy tắc cực kì phức tạp khó khăn, bàn cờ lại lớn, không ba năm ngày là chơi không xong một ván. Khiến cho tên bên cạnh há hốc mồm đi.

Đánh cờ chính là một cái buổi chiều, thiếu niên một bên đã sớm hôn mê, sống chết không thể hiểu được quy tắc.

Đến lúc ăn cơm chiều, Dung Diễn thu hồi bàn cờ.

Thiếu niên ai oán nói: “Cờ này của người cũng quá khó rồi. Chúng ta vẫn nên chơi thứ khác đi.”

Dung Diễn lắc đầu, “Xem ra người không thích hợp làm bằng hữu của ta.”

Thiếu niên trải qua một buổi chiều đã cọ hết kiên nhẫn lúc đầu, tính tình thiếu gia bại lộ, sắc mặt xanh mét, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi, bốn bảo tiêu vội vàng đuổi kịp.

Kế tiếp lúc ăn cơm lại có người đến quấy rầy. Trong chốc lát đến một quý công tử trí thức, trong chốc lát lại là cô gái cười khê, từ dưới lầu đến một nữ tu lãnh ngạo, từ cửa sổ leo vào một yêu nghiệt yêu tu, còn có tuyệt thế mỹ nam bám dai như đũa.

Bữa cơm này ăn cũng không chịu nổi phiền.

Kỳ Lân nhìn Dung Diễn thành thạo đuổi từng người một, cuối cùng hiểu được hắn đang làm cái gì, bỗng nhiên đứng lên, lôi kéo Dung Diễn cúi đầu bước đi.

Dung Diễn đột nhiên bị lôi đi, khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười. Người này rốt cục nhận hết nổi sao?

Đi đến một phòng trống, Kỳ Lân kéo Dung Diễn vào, đóng sầm cửa lại bày trận pháp rồi ấn đầu Dung Diễn cưỡng nhiệt hôn môi.

Dung Diễn nhắm mắt mặc y không chút quy tắc hôn môi, trấn an mà vuốt ve tóc Kỳ Lân.

Kỳ Lân hôn hồi lâu mới dừng lại, ánh mắt đỏ bừng như có ngọn lửa bốc lên trong đó.

Dung Diễn vốn không có ý tứ kia cũng thấy cả người khô nóng. Hắn nghiêng đầu ngậm tai Kỳ Lân, tiếng nói khàn khàn: “Ta ý chí sắt đá, cũng chỉ mềm lòng đối với người, người yên tâm chưa?”

Kỳ Lân rầu rĩ gạt đầu, lại kéo kéo lỗ tai, vành tai mềm mại chảy xuống nước bọt, lỗ tai lại hồng thành một mảnh.

“Cho dù bọn họ bộ dạng có xinh đẹp cá tính thế nào bản thân ta cũng không hiếm lạ. Khắp thiên hạ chỉ có một mình người, dù người lão bệnh chết, người cũng là bảo bối của một mình ta.” Dung Diễn ôm Kỳ Lân đến bên giường.

Khóe miệng Kỳ Lân gợi lên một độ cung hạnh phúc./.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-yeu-thu-nay-ta-muon>